

ΗΟΙΚΙΛΑ.

Μεταξουργία.

Ἀμερικανικαὶ ἑφημερίδες ἀναφέρουν ὅτι εἰς τὰ περίκλειστα Φιλαδελφείας μεταξοσκώληκες, ἐκλεπί-
οντο τῇ 25 Μαΐου, ἐτελείωσαν τὴν ἐργασίαν τῇ
βουδνικῇ τῶν (κουκουλι) εἰς 30 ἡμέρας· 8-10 ἡμέ-
ρας μετὰ τὴν ὠροκίαν ὁ νέος σπ'ρος ἦτον ἑτοιμος,
καὶ μετὰ 10 ἄλλας ἡμέρας ἐξωογονήθη· τὴν δευτέ-
ραν τούτην γενεὰν τῶν σκωλήκων διεδέχθη μετὰ 40
ἡμέρας καὶ ἄλλη τρίτη· ἀν' ἡ πέτρα τῇ τοιούτου πολ-
υπλασιασμοῦ τῶν πολυτίμων τούτων ἐντόμων τε-
λοδοχία καὶ εἰς ἄλλα μέρη. Θέλομεν ἰδεῖν ἐντὸς
ὀλίγου, λέγει ἡ ἀναφύουσα τὸ πρᾶγμα ἑφημερίς,
τοὺς κοινούς ἀμαξηλάτας ἐνδυμένους μὲ κατυφένες.

Πῶς νὰ εὕρηται τὸν ὁρμον εἰς τὴν δασὸς, ὅταν τὸν χάσῃ.

Κίψε ἓνα δένδρακι, παρατήρησε ποῖον μέρος τοῦ
εἶνε τὸ ὀλιγώτερον θρεμμένον, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ μέ-
ρος βλέπων, ἔχεις τὸν μὲν βορρεια. ἐμπροσθέν σου,
τὸν νότον ὀπισθεν, τὴν ἀνατολὴν ἐκ δεξιῶν, καὶ τὴν
δύσην ἐξ ἐναντίων.

Πῶς νὰ φυλάξῃς δι' ὅλον τοῦ ἔτους νωπὰ σταφύλια.

Εἰς τὸν πάτον ἐνός, γιερῶ καὶ καθαρῶ βαρελίου στρώ-
ναι πίτερν σιλαρήσιον ἡραμένον εἰς τὸν φοῖρον, ἢ σά-
χην κοσκινισμένην ἀφοῦ ἀραδιάσῃς ἀπὸ πάντων τὰ
σταφύλια, ἐπιτήδεα κομμένα, καὶ διαλεγμένα, χωρὶς
τὰ στενοχωρεῖς, μήτε νὰ τὰ βάλῃς ἐν ἐπάνω
ἢ τ' ἄλλο, τὰ σκεπάζεις μὲ πίτερν ἢ στάκτην, καὶ
ἀπὸ πάντων ἀραδιάζεις ἄλλα σταφύλια, καὶ οὕτω
καθεξῆς μέχρι τῆς κερυφῆς καὶ ἀφοῦ σκεπάσῃς
καλὰ τὸ ὅλον μὲ πίτερν, ἢ στάκτην, κλείεις τὸ
ἐκρέλι καὶ τὸ χρεῖς καλὰ διὰ νὰ μὴ παίρ-
ῃ ἀέρα. Τὰ σταφύλια κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
φυλάττονται νωπότατα ὀκτὼ καὶ δέκα μῆνας· ἀν'
θέλῃς μάλιστα νὰ τὰ δώσῃς ὅλην τὴν οὐσίαν, ἔσθ' ἵ-
στασαν ἴσως εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, πρὶν τὰ μετα-
χειρισθῇς, βάλε τὴν ἀκραν τοῦ ἱσαμπιού, ἀφοῦ τὸ
κόψῃς ὀλίγον, νὰ μουσκεύσῃ κάμποσιν ὥραν εἰς κρα-
εῖ τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸ σταφύλι.

Κτηνοτροφία.

Ἡ Ἀγγλία τρέφει 36,000,000 πρόβατα, τῶν
ἐκαστοῦ δίδει 4 λίτρες. καλλὶ τὸν χρόνον, τὸ
ὅλον 144,000,000 λίτρες. καὶ πρὸς 1 φρ. 25 ἑκατ.
τὴν λίτραν, 170,000,000 φράγγα. Τὸ καλλὶ
τὸ τεχνουργούμενον παράγει 20,000,000 λίτρες.
καὶ δίδει ὑπὲρ τὰ 30,000,000 φρ. εἰσόδημα εἰς
τοὺς ἔχοντας χειροτεχνεῖα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ὁ Φάντασος τοῦ Κ. Α. Τεῖκ.

Λουδοβίκος ὁ Τεῖκς, γεννηθεὶς ἐν Βερολίῳ τῷ
1773, ὑπῆρξεν εἰς τῶν πρώτων μεταρρυθμιτῶν τῆς
Γερμανικῆς Φιλολογίας καὶ Φιλοσοφίας, αἱ ὁποῖαι,
μετὰ τὸν 18^{ον} Λουδοβίκον καὶ τὸν Βολταῖρον, εἶχον
χηματιθῆ κατὰ τὸν τύπον τῶν Γαλλικῶν ἰδεῶν.
Καὶ δὲν ἐδημοσίευσεν κυρίως καὶ ἐν σύστημα Φιλολο-
γικῆς ἢ Φιλοσοφικῆς ἀνακρίσεως, ἢ κατὰ τῆς κλα-
σικῆς ὁμῶς ξηρήτητος τῇ δεκάτῃ ἐβδόμῃ καὶ τῇ
χλευαστικῇ ἀφείσμεν τῇ δεκάτῃ ὀγδὲς αἰῶνος ἀντε-
νεργῶσα συγχρόνως δύναμις χαρακτιρίζει ἐχ' ἥτις
ἐκάστον πόνημά τε, εἴτε πεζὸν, εἴτε ποιητικόν. Καθὸ
φίλος τῇ Σχληγελίᾳ καὶ Σχέλλινγος, οἱ ὁποῖοι
ἐπανήγαγον πρὸς τὴν φύσιν τὸ Φιλολογικὸν καὶ
Φιλοσ.φικὸν αἶδημα τῆς Γερμανίας ἐγκολπώ-
θη τὰς δοξασίας των, καὶ καθὸ ποιητῆς τὰς ὑπε-
σῆριξεν. Εἶνε γνωστὸν μὲ πόσῃ ἐπιμονῇ οἱ σοφοὶ
τῆς Γερμανίας ἀνεζωγόνον, ἀν' ὅτι ντες διὰ τῆς
σπεδῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καὶ δημοσιεύοντες
ὑπὸ διαφύρας μερφῆς, τὰς ἀρχαίας παραδόσεις καὶ
τὰ χειρογραφεῖα τῆς Γερμανίας ὑπομνήματα. Τὸ
ἔθνος, διηρημένον ἐξ αἰτίας τῶν πολιτικῶν διατά-
ξεων τῇ Μεσαιῶνος, ἀνεύρισκε τοιαυτοτρόπως διὰ τῇ
περὶ τὰς ὑπομνήσεις ὁμοφύους τὸ περὶ τὰς σκέψεις
ὁμότερον. Ὁ Τεῖκ, διατεθεὶς προσπαθεῖν περὶ
τὴν πρὸς τὰς ἀρχαίας ποιήσεις ταύτην ἐπάνοδον,
διὰ νὰ παραστήσῃ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀθρότητα
καὶ τὰ θέλγητρά των, παρεκτὸς τῶν Φιλολογικῶν
συζητήσεων, τὰς ἐπ' ἱσῆς ἀνευρίσκει τις εἰς ἐκάστην
σελίδαν τῶν συγγραμμάτων τε, ἐσύνθεσεν ἐπὶ τῇ-
τω καὶ μερικὰ διηγήματα ὅσον ἐνδέχεται ἀπλῶτε-
ρα καὶ δημώδη, καθὼς τὴν Ὀραίαν Μαγγελίναν, καὶ
τῆς τέσσαρας 18^{ου} Αἰῶνος υἱὸς καὶ ποτισμένος μὲ τὴν
ἀνάγνωσιν τῶν ἀρχαίων Γερμανικῶν χειρογράφων,
ἐφιλοτιμήθη, μεταχηματίζων τὰς παλαιὰς παρα-
δόσεις, νὰ διατηρήσῃ κατὰ τι τὸν ἀρχικὸν αὐτῶν
χαρακτῆρα, μεταχειριθεὶς ὅπως συγκερασμένον
ἀπὸ τὰς νεωτέρας καὶ ἀκμαζούσας καὶ τὰς παρ-
ημερικῆς καὶ ἀπηρεχαιωμένας ἐκφράσεις.

Ἡ ἀπόπειρα αὕτη δὲν ἐτελεσφόρησεν. Εἰς τὴν
Γαλλίαν πρὸ πάντων ἢ ἐκ παραλλήλου ἀντίθεσις
τύπων ἀπλοικῶν ἅμα καὶ ἐπιδεικτικῶν, ἢ ἄτμος
ἢ καὶ τῇ πεπολιωμένου ἀρχαϊσμοῦ, διακοπτομένη
ἀπὸ τοὺς νεοφανεῖς φθ' ἡγους, ἀπέτυχε χρεδὸν ἐξ
ὀλοκλήρου, ἐν ᾧ εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ περὶ τῆς δ' μῶ-
δεις ἴσως ἀναμνήσεις περὶ τῆς ἀνακρίσεως. Ὁ Τεῖκ, ὁμοῦ
καὶ κατὰ τῆς ἀνακρίσεως. Ὁ Τεῖκ, ὁμοῦ ὡς
ληθεῖς τὰ μέγιστα ἀπ' αὐτὸ τὸ δέκνισιν, ἐτετύπω-

καὶ τῶν δύο ἰατρῶν Κ. Α. Κατροφύλακος, καὶ Α. Ζουγλαῖα, ὄλων τότε κατοικούντων ἐνταῦθα εἰς Πέτσας, ἡ ὁποία ἐξέτασις θέλει λάβει χάραν τὴν πρώτην καὶ μὴ εορτάσιμον ἡμέραν, καὶ τὴν δεκάτην ἡμέραν πρὸ τῆς μεσημβρίας, παρὰ τῇ Δικαστηρίῳ τῇδε, ἀφ' ἧς παρέλθον αἱ ῥηθείσαι προθεσμίαι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῷ ἄρθρῳ 39 τῆς διαληφθέντος ψηφίσματος, ἢ διὰ τὰ παρυσιάσωσιν ἐκείνας τὰς ἐναντιότητας, τὰς ὁποίας θέλουν νὰ κάμωσι κατὰ τῆς εἰρημένης προφορικῆς διαθήκης, καὶ τῆς ἐκτελέσεώς τῆς, καθὼς καὶ νὰ διιτχυρισθῶσι τὴν νομιμότητά της κατὰ τὸ ἀμοιβαῖον αὐτῶν συμφέρον.

Ὁ Δικαστήριον διὰ τῆ παρόντος προγράμματος τοῦ παραχωρεῖ 20 ἡμερῶν προθεσμίαν, ἐκτὸς τῆς προϋφεισθείσης τῶν ἀκολούθων 15 ἡμερῶν ἀφ' ἧς παρέλθῃ ἡ διαληφθεῖσα προθεσμία, καὶ οἱ κεκλημένοι ἐμφανισθῶσιν ἢ μὴ, τότε θέλει προχωρήσει εἰς ταύτην τὴν ἐξέτασιν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς νομιμότητος τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος προφορικῆς διαθήκης, κατὰ τὸ 32 ἄρθρον τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας.

Ἐν Πέτσαις, τῇ 3 Αὐγούστου 1832.

Ὁ πρ. Πρόεδρος Α. Πάλμας.

Ὁ Γραμματεὺς Σ. Βαχώμης.

Αρ. 1332. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ εἰρηνοδικεῖον Ναυπλίας.

Ἐπειδὴ ὁ Κ. Ἀντώνιος Γεωργίου διὰ τῆς ἀπὸ 16 τῆς ἡδὴ τρέχοντος ἀναφορᾶς τῆς ἐξαπτεῖται νὰ δημοπρατηθῶν τὰ αἰ ἐνέχυρον πρὸς αὐτὸν ἀκ' λυθὰ πράγματα τῆς Γεωργίᾳ Λεκά, ἐν σπαθί σιάμ ταμπάνι, ἐν κοντογῶνι χρυσῶν, ἐν γελέκι καὶ μεϊτάνι πετένια, ἐν ζευγίρι τριζυλέκια καὶ ἐν πάπλωμα, καὶ ἀπὸ τὸ περίσπασμα αὐτῶν νὰ πληρωθῇ 1, γρ' σία ἐξακίσια τεσσαράκοιτα τρεῖς, τὰ ὁποία τὸν ἐδάνεισα 2, τὸν νόμιμον αὐτῶν τόκον.

Ἐπειδὴ ἡ διαμονὴ τῆς μνησθέντος Γεωργίᾳ εἶναι ἀγνώστη, τὸν παραχωρεῖται, δυνάμει τῆς ἄρθρου 217 τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας, εἰς σιτεσσάρων ἡμερῶν προθεσμίαν, ἀφ' ἧς γνωστοποιηθῇ τὸ παρ' ἐν διὰ τῆς Ἑθνικῆς Ἐφημερίδος, καὶ προσκαλεῖται ἐντὶς αὐτῆς ν' ἀπολογηθῇ εἰς τὰς αἰτήσεις τῆς ἀντιδικῆς τῆς ἄλλως, θέλουν ἐνεργηθῇ τὰ κατὰ νόμον.

Τὸ παρὸν προῖγμα κηρυχθὲν δι' αὐτονομικῆς ὑπηρεσίας εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, θέλει καταχωρηθῇ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Ἐφημερίδα ἀντίγραφον αὐτῆς θέλει ἐγχειρισθῇ πρὸς τὰς πλησιέστερας συγγενεῖς τῆς ἀπόντος, ἕτερον δὲ θέλει κολληθῇ εἰς τὴν τε-

λευταίαν κατοικίαν τῆς, εἰς τὴν θύραν τῆς Δικαστηρίᾳ καὶ εἰς τὸ πολυανθροπότερον μέρος τῆς πόλεως.

Ἐν Ναυπλίῳ, τὴν 19 Ὀκτωβρίου 1832.

Ὁ Εἰρηνοδικὴς Δαδὶδ Οἰκονομίδης.

Ὁ Γραμματεὺς Μ. Σκαλιτήρης.

Πρὸς τὴν Σεβ. Γραμματεῖαν τῆς Δικαιοσύνης.

Ἐπειδὴ ὁ ὑποφαινόμενος εἰς τὴν στιγμὴν πληροφορεῖται ὅτι ὁ ἐν Τριπολιτσᾷ κύριος Χρήστος Παρασκευόπουλος βυρσοδέψης συμφώνως μετὰ τῆς συζύγου του ἐπώλησε τὴν παρ' ἐκὸς νομίμως καὶ τακτικῶς κτηματοσημειωμένην οἰκίαν του κειμένην εἰς τὸν Ἀράπ—Μαχαλὲ τῆς πόλεως ταύτης, περὶ τῆς ὁποίας ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμὴς μετ' ἐμῶς εἰς τὴν κατὰ τὴν Πελοπόννησον παύσαν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐπειδὴ ἡ πώλησις αὕτη εἶναι ἐνταυτῷ παράνομος καὶ δολία, διὰ τοῦτο σπεύδω νὰ διαμαρτυρηθῶ, καθὼς καὶ διαμαρτύρομαι, ἐνώπιον τῶν ἱερῶν νόμων μετὰ τὸν πλέον ἐπίσημον καὶ τακτικὸν τρόπον ἐναντίον τῆς δολίας καὶ παρανόμου ταύτης πράξεως τίσον ἐναντίον τῆς ἀνωθεν Χρήστου Παρασκευόπουλου καὶ τῆς συζύγου του, ἢ οὕτως ἄλλου ἐπέμβα εἰς αὐτὴν τὴν πώλησιν, καθὼς καὶ ἐναντίον ὁποίας δὴποτε ἐπιτοπίου, ἢ ἄλλης τινὸς Ἀρχῆς, ἢ θελὲν ἐπικυρώσει αὐτήν, δι' ὅλας τὰς ζημίας ὁποίας δὴποτε ἐνδέχεται νὰ μοὶ προκύψεν ἀπὸ τὴν εἰρημένην παρὰ νόμον πώλησιν.

Παρακαλῶ λοιπὸν τὴν Σεβ. Γραμματεῖαν ταύτην, ἵνα εὐαρεστηθῇ νὰ μοὶ χρηρηγήσῃ ἀντίγραφον τῆς παρούσης μου διαμαρτυρήσεως ἐπικυρωμένον, ἕτερα δὲ τέσσαρα νὰ διευθύνῃ διὰ τῆς ἀποστολῆς Ἀρχῆς εἰς Τριπολιτσάν, ἵνα ἐν ἐξ αὐτῶν δοθῇ ἐπισημῶς εἰς τὴν ἐκεῖ δημογερονσίαν, ἐν ἑτέρῳ τριχοκολληθῇ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐν δοθῇ πρὸς τὸν ἀντιδικὸν μου εἰρημένον Χρήστον Παρασκευόπουλον μετὰ τῆς συζύγου του, καὶ ἐν ἐπὶ τέλος πρὸς τὸν ἀγοραστὴν τῆς προκειμένης οἰκίας, ὅποιος καὶ ἂν εἴναι, διὰ τὰ τέλη τῆς δικαιοσύνης.

Μένω μὲ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῇ 27 Ὀκτωβρίου 1832.

Ὁ πολίτης Π. Γκιουζέλιος.

Περὶ Κλήρου.

Ἐν Ἑλλάδι, τῇ 18 Ἰουλίου 1832, Φυλλάδιον, νεωστὶ ἐξελθὸν ἀπὸ τὰς πιεστικὰς τῆς Ἑθνικῆς τυπογραφίας, τιμᾶται Φοίν. ἓνα, καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ ἐνταῦθα Κυρίῳ Μιχαήλ Ἰατρῶ.

αρεκτός των εἰς τὴν 41 ἀριθμὸν τῆς Ἑθν. Ἐφημερίδας σημειωθέντων βιβλίων, ἐστάλησαν παρὰ τῆς Γραμματείας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδείας, ἐκ μὲν τῶν διὰ τὰ Ἑλληνικὰ σχολείων προσδιωρισμένων σώματα 37 εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἀμοργοῦ, σάμ. 24 εἰς τὸ τῶν Τρικάλων, σάμ. 29 εἰς τὸ ἐν Ναυπλίῳ Κεντρικὸν πολεμικὸν σχολεῖον, καὶ σώματα 28 εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἀνδριανῆς.

Ἡ δὲ τῶν διὰ τ' ἀλληλοδιδασκτικὰ σάμ. 43 εἰς τὸ τοῦ Ζυγιδίου, καὶ σάμ. 60 εἰς τὸ Ἀγίου Πέτρου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Ἀπόσπασμα γράμματος ἰδιαίτερου.

ΟΡΟΘΕΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Τῇ 18 Σεπτεμβρίου ἀναχαρήσαντες ἀπὸ Συμερῆν, ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸ γεφύρι τῆς Κόρακας, καὶ μετὰ διαφύρας καθ' ὁδὸν παθμοθετήσας ἐρθάσαμεν εἰς τὸ Πετρίλ, ὅπου ἀργυπορήσαμεν πολλὰς ἡμέρας ἐξ αἰτίας τῆς κακοκαιρίας. Ἀπ' ἐκεῖ διὰ μέσων τῶν ἐπαρχιῶν Πεζέλας καὶ Νεβεσπόλεως διευθύνθημεν μετὰ πολλὰς δυσκολίας καὶ κόπας πρὸς τὴν σειρὰν τῆς ὄρας Ὁθρως, εἰς τὰς πρὸ πύδας τῆς ὁποίας εὐρίσκοντο σήμερον. Μεταξὺ τῆς Ἀσπροπτάμης καὶ τοῦ ὄρας Ὁθρως κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τῶν Ἀγραφῶν, ὅπου εὐρίσκονται τὰ δύο γεφύρια, Κόρακας καὶ Τατάραινα. Ἡ ἐροθετικὴ γραμμὴ διέρχεται τὴν Ἀσπροπτάμην ἀπ' τοῦ μέρους τῆς Καπνῆς, τέσσαρας ὥρας μακρὰν τῆς βουνῆς Κόρακας, ἀκολουθεῖ τὸν τρέξιμον τοῦ ποταμοῦ ἕως τὸ γεφύρι ὀνομαζόμενον Τριχιαῖς, καὶ μετέπειτα, ἐμβαίνει εἰς τὸν ποταμὸν Πλαταϊαν, ἀναβαίνει μέχρι τῶν πηγῶν τοῦ ὀνομαζομένου Πυρεϊά, ἀπ' ἐκεῖ φθάνει τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ Σορνάτε, ἀπερνᾷ τὴν ἀκρόρειαν τῆς Ἀφορεσμένης, ἀναβαίνει ἕως τὸ βουνὸν τῶν Πέιτε Γεφυριῶν, καὶ ἐκτείνεται ἀκολουθοῦσα τὸν δρόμον τῶν Τριῶν Συνόρων.

Ἀπὸ τὰ τρία Σύνορα ἡ ἐροθετικὴ γραμμὴ ἀκολουθοῦσα πάντοτε τὸν δρόμον τῶν ὑδάτων ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Σταυροῦ τῆς Παζαριάς, ἀναβαίνει τὸ βουνὸν Μπασικαῖ, ἀφίνουσα ἐν τούτῳ εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ ὑψηλὰ βουνὰ τῶν Ἀγραφῶν, Γκαβέλου καὶ Κάραβα. Ἀπ' ἐκεῖ καταβαίνει εἰς τὸ σπήλαιον τοῦ Καμακιά, ὅπου πηγάζει κυρίως ὁ ποταμὸς Καρίτσα, τοῦ ὁποίου ἀκολουθεῖ τὴν διεύθυνσιν ἕως ἐκεῖ ὅπου χύνεται εἰς τὸν μέγαν ποταμὸν Μένδοβαν, ὃς τις ἐκβάλλει εἰς τὸν Ἀχελῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς Τατάραινας. Ἀπὸ τὰς ἐκβολὰς τῆς Καρίτσας ἡ ἐροθετικὴ γραμμὴ ἀκολουθεῖ ὀλίγον τὸν δρόμον τῆς Μένδοβας ἕως τὸν ὄρακα Μάχαν, ἀναβαίνει μετὰ ταῦτα πρὸς τὰς πηγὰς τῆς, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ βουνὸν Σταυρόν.

Ἀκολουθοῦσα τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς τῆς σειρᾶς, ἐκτείνεται ὡς τὸ Γραιβενωδιάσελον, ἀναβαίνει τὸ ὄρος

Βουλγάρα, καὶ δι' αὐτῆς τῆς σειρᾶς φθάνει ἕως τὴν Βρύσιν τοῦ Ζαχαράκη, ὅπου εἶπε ὁ καθ' αὐτὸ ζυγὸς τῶν τριῶν μεγάλων σειρῶν τῶν ὄρων Πίνδου, Ὁθρως καὶ Οἴτης, τὸν ὅποιον ἀναφέρει τὸ πρωτόκολλον. Κατ' αὐτὴν τὴν ὁροθεσίαν, τὸ Βελούχι περιλαμβάνεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, καθὼς παρετηρήθη, ὅτι ὁ ζυγὸς τῶν τριῶν ὄρων δὲν σχηματίζεται ἀπὸ τὸ Βελούχι, καθὼς λέγει τὸ πρωτόκολλον, ἀλλ' ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Ζαχαράκη, ὅπου κατανεῖται καὶ ὁ ζυγὸς τοῦ Βελουχίου, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων σειρῶν, καὶ ἐκεῖ ἐσήθη ἐπομένως καὶ τὸ ὁροθετικὸν σημεῖον.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.

Βαυαρία.

Ὁ Ταγματάρχης Βαουμγκάρτεν, ὑπασπιστὴς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Βαυαρίας, ἐστάλη πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἐπιτροπῆς μέχρι τῶν συνόρων.

—Τὸ ἸΒ' πεζικὸν τάγμα, ὀνομαζόμενον μέχρι τοῦδε, τοῦ Ὁθωνος, θέλει ὀνομαζεσθαι τοῦ λοιποῦ Βασιλικὸν Τάγμα τῆς Ἑλλάδος.

—Ὁ Γαλλικὸς ταχυδρόμος τῆς 26 Ὀκτωβρίου περιέχει τὰ ἀκόλουθα ἀπὸ τὸν Βαυαρικὸν Παρατηρητὴν τῆς 26 Σεπτεμβρίου.

Σήμερον ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐπίσημον ἑφημερίδα τῆς Βαυαρικῆς Κυβερνήσεως ἡ συνθήκη, διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἑλλὰς ἀποκαθίσταται Βασίλειον, καὶ ὁ πρίγκιψ Ὁθων Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, καθὼς πατὴρ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος καὶ συνενεχόμενος εἰς τὴν ῥηθείσαν συνθήκην, διώρισεν μέχρι τῆς ἡλικιώσεως τῆς Πρίγκιπας, ἀρχομένης τὴν 19 Μαΐου 1835, ἑκτάκτους Ἐπιτρόπους καὶ μέλη τῆς Ἀντιβασιλείας τὸν σύμβουλον καὶ πρῶτον Ὑπουργὸν τοῦ Βαυαρικοῦ Κράτους, Ἰωσήφ Λουδοβικὸν Κέρμητα τοῦ Ἀερμανσβεργ, τὸν σύμβουλον τοῦ κράτους Γερουσιαστὴν καὶ νομοδιδάσκαλον κύριον Γεώργιον Λουδοβικὸν τοῦ Μαουρερ, τὸν Ὀπλαμπόλεον καὶ στρατηγὸν κύριον Κάρολον Εὐδὲν ἢ Εὐδὲκκειον, καὶ ὡς συμπάρεδρον καὶ ὑποψήφιον ἐν περιπτώσει ἐλλείψεως ἑνὸς τῶν τριῶν τούτων μελῶν, τὸν ἰδιαίτερον σύμβουλον τῶν πρεσβειῶν Ἰππύτην Ἀβέλ.

—Γράμματα ἀπὸ Μόναχον ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἡ βασιλικὴ ἐπιτροπὴ ἀρχισεν ἤδη τὰς ἐργασίας της.

—Πλήθος μαθητευομένων τὰ νομικὰ ἐζήτησαν ἀπογραφῶσιν ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος. Μερικαὶ ἐνδυμασίαι τῶν νέων στρατιωτικῶν σωμάτων ἐφάνησαν ἤδη, καὶ εἶναι ὡραιόταται. Ὁ Κέρμης Σαππίετας, Λοχαγὸς τοῦ Β' Ταγματος τῆς Γραμμῆς, ἀξιωματικὸς ἀριστος, διορίσθη Ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος τοῦ Α'.

—Τῇ 20 Σεπτεμβρίου ἡ Α. Μ. Ὁθων ὁ Α. Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, ὑπεδέχθη τὸ διπλωματικόν

πρὸς αὐτὸν περὶ νεότητος καὶ κάλλους, διαχέου-
σα τὸν γύρω ἴα την εὐωδίαν τῶν ἀνθέων, καὶ ῥι-
πτουσα ἐπάνω τὰς ἐρεθιστικὰς ἐκείνας φλόγας,
τῶν ποίων αἱ ἀντανεκλάσεις, ἀναπαλλόμεναι εἰς
τὸ χρομὲν τὸ πρόσωπον, τὸ χρωματίζον ἐλίγον κατ'
ὀλίγον μετὰς ἀκτῖνας τῆς ζωῆς. Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ ἀρ-
γυρῶς συνέλθῃ· ἡ ὄρασίς τοι εἶν' ἀκόμῃ πολλὰ
ἀδύνατος ὥστε νὰ ὑποφέρῃ τὴν λαμπρῆνάν των φλο-
γῶν. Καὶ ἐπειτα τί ἔρχεται νὰ τὸν εἰπῇ τὸ παιδί Ἰβίλο,
τὸ ἐπὶ τοῖον νομίζει ἔτι ποτέ τοι δὲν εἶδε; τὸν ὁμιλεῖ
περὶ κερκῆρος καὶ ἀνθέων. — “Ὡρα σε καλὴ, φίλε μου,
δὲν ἔρχεται τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὥστε θέλεις κάμει
τύχῃ ποῖος συλλογίζεται τῶρα τοιαύτας μαρο-
γίας;

Διατί ὅμως ὁ Φαῦτος τοῦ Τεῖκ δὲν γνωρίζει τὸν
Φάντασον; διότι τῶ ὄντι, εἰς τὸν χαλκοῦν τῆς κοι-
νωνίας τῆ ἀνθρώπου αἰῶνα, ἡ Φαντασία εἶνε ἀκα-
τανήτος, καὶ μετὰ ῥόδα ἀν' τεφανωθῇ, καὶ ἐλόκληρον
τῆς ποιήσεως τὸν χρυσὸν ἀν' χύσῃ ἀπὸ τῶν ἀνθέων
τὰς κόλπους, τίποτε δὲν θὰ κατερθώσῃ. Διὰ νὰ
τὴν γνωρίσῃ, πρέπει νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομά της. Ποσά-
κισ ὁ Φάντασος καθωρῶσε μετὰ τὴν παρυσίαν τὰ
ὄνειρα τῆς παιδικῆς καὶ νεανικῆς ἡλικίας τοῦ ἀδελ-
φάντος! Ποσάκισ ἐλαβε μέρος εἰς τὰ παιγνιδία ταῖ;
τότε ὁ ἀδελφὸς ἐξῆ εὐχαριστημένος καὶ ἀπὸ τὸν ἐκυ-
τόν τε καὶ ἀπὸ τὸν κόσμον· ὁ κόσμος ἦτον δι' αὐτὸν
διασκέδασις· τίποτε δὲν εἶχεν ἀκόμῃ μαράσει τὴν
ψυχὴν τοῦ. Ἀλλ' οἱ δύο φίλοι ἐχωρίσθησαν ἔπειτα,
καὶ ὁ μὲν ἐπέταξεν εἰς μέρη ἀπωκισμένα, ὁ δὲ ἐδυ-
διόθη εἰς τὰ βιβλία τα θηρέων τὰ μυστήρια τῆς αἰ-
ωνιότητος· ὅσον ὅμως ἐπροχώρει, τέσον εὗρισκε τὴν
νύκτα σκοτεινότεραν· Ἐγγίσας ἀπαξ τὸ ξύλον τῆς
γνώσεως, ἔχασε καὶ αὐτὸς, καθὼς ὁ Φαῦτος, κάθε
εὐδαιμονίαν ἐπὶ τῆς γῆς, χωρὶς νὰ φθάσῃ πρὸς τὴν
ἀλήθειαν· δὲν ἐπικαλεῖται ὅμως, καθὼς ἐκεῖνος, τὰς
ὑποχθονίους δυνάμεις, οὐτ' ἐξοκέλλει ἀπὸ ἀπελπι-
σίαν εἰς τὰς ὀλεθρίους τοῦ βίου ἡδονάς· ἀλλὰ, πρὸς
φρονιμώτερος, ἀκολουθεῖ τὸν Φάντασον, ὥς τὸ πρὸς
σκαλεῖ θέλων νὰ τὸν ἀποκαταστήσῃ εἰς τὴν φύσιν,
καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ φιλοσοφία τοῦ Τεῖκ μᾶς παρεγγρεῖ
διὰ τὴν πικρὰν τοῦ Γκιότ εἰρωνείαν! Εἶχεν ἀκούσει
καὶ ὁ Φαῦτος ἐπίσης, ἀν' καὶ εἰς μάτην, τῆς Φαιτα-
σίας τὴν πρόσκλησιν. Ὅταν οἱ κώδωνες τῆς ἐρετῆς
τοῦ πάχῃ ἐπεμπον πρὸς αὐτὸν ἐναέριον τὸν χορὸν
τῶν Ἀγγέλων μετὰ τὴν εἰδήσιν τῆς ἀϊαστάσεως τοῦ
Χρηστοῦ, αὐτὸς ἀπεκρίνεται, ὅτι ἡ πίστις, τῆς ὁποίας
τέκνα εἶνε τὰ θαύματα, λείπει ἀπὸ αὐτόν. Ἡ ἀρ-
μονία, ἐξακολουθοῦσα, βυθίζει τὴν ψυχὴν τε εἰς
ταῖς ἀιαμνήσεσι τῆς παιδικῆς ἡλικίας ταῖ· ἀλλ' ἀπο-
μακρύνουσα τὸ δειλητήριον ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ, τὸν
ἐπαναφέρει πρὸς τὴν γῆν, πλὴν ὅχι πρὸς τὴν Θεὸν.

Ὁ προσήλυτος ὅμως τοῦ Φαντάσου, παραιτῶν ἑσμε-
νος τὴν ψευδοσοφίαν αὐτὴν, ἡ ὁποία διέφθειρεν
ἐν αὐτῷ τὰς πηγὰς τῆς ζωῆς, ἐπανέρχεται πρὸς
τὴν φύσιν, ὅχι πλέον διὰ νὰ τὴν ὑποδουλώσῃ εἰς
τὴν ἐπιστήμην, καὶ, πολυπραγμονῶν τὰ μυστήριά
της, νὰ τῆς ζητῇ τὰ ἀπόρρητα τοῦ Κόσμου, ἀλλὰ
διὰ νὰ τὴν σεβασθῇ, νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ τὴν ὑπαρξίν
ἴα, καὶ νὰ τὴν προσφέρῃ ἑνα εἶδος λατρείας. Ἀκολου-
θεῖ λοιπὸν τὸν ὁδηγόν τοῦ εἰς τὴν ἐξοχήν. Τὸ ἔαρ
ἀνοίγει πρὸς ὑποδοχὴν των τὰς ἀνθοπύρους ἀγκά-
λας τοῦ· ἡ εὐκρασία τοῦ περιέχοντος τὰς ζωογονεῖ
τὰ σμήνη τῶν πτηνῶν καὶ λαλοῦν ἐναρμονίως.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.)

Ἀρ. 1812. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Τὸ κατὰ τὴν Ὑδραν καὶ Πέτσης Πρωτόκλητον
Δικαστήριον.

Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἀ άρθρου τῆς ὑπ' Ἀρ. 1721
πράξεώς τοι τῆς 3 τοῦ Φεβρουαρίου 1832 κατὰ τὴν
διάταξιν τοῦ 38 άρθρου τοῦ ὑπ' Ἀρ. 63 ψηφίσματος
τῆς 11 Φεβρουαρίου 1830 (περὶ τῶν διαθηκῶν)
ἀφίνει τὸ παρὸν γ' πρόγραμμα, μετὰ τὸ ὁποῖον καλεῖ
τὴν Κυριακοῦλαν I. Δραγομάνη κάτοικον εἰς Μιτυ-
λήνην, καὶ τὴν Μαγδαλινὴν I. Μοϊάρδου σύζυ-
γον τοῦ Τρυγάνη δὲ Μανδούλη κάτοικον εἰς Μάλ-
ταν (Μελίτην), τὴν μὲν πρώτην, ὡς ληγχατάριον,
τὴν δὲ δευτέραν, ὡς θυγατέρα καὶ συγκληρονόμον
μετὰ τῆς Κυριακοῦλας συζύγου αὐτοῦ ἐκ δευτέρου
γάμου, ὀνομασθείσας εἰς τὴν προφρικτὴν διαθήκην
καὶ τελευταίαν θέλησιν τοῦ Κ. Ιω. Μοϊάρδου Πρ-
ξένου τῶν βασιλέων τῆς Ἰσπανίας καὶ Σαρδηνίας
εἰς Μιτυλήνην, ἵστις ἐτελεύτησε μετὰ τὴν διαθήκην
γενομένην ἐνταῦθα εἰς Πέτσης τὴν πρώτην τοῦ αὐ-
τοῦ Φεβρουαρίου, καθὼς καλεῖ καὶ ὅλες τὰς ἄλλας
ἀγνώστους συγγενεῖς, ἔχοντας δικαίωμα ἀδιαθέτως
ἐπὶ τῆς κληρονομίας τῆς εἰρημένου ποτὲ Ἰω. Μοϊάρ-
δε, νὰ ἐμφανισθῶσιν αὐτοπροσώπως, ἢ διὰ νομίμου
ἐπιτρέψεως ἐνώπιον τῆς Δικαστηρίας τέττε ἐντὸς τῶν 15
ἡμερῶν μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς κατωτέρω διορι-
σθείσης προθεσμίας τῶν 20 ἡμερῶν, ἀπὸ τὴν δημοσί-
ευσιν τῆς παρόντος, ἢ διὰ νὰ παρευρεθῶσιν, ἐὰν ἀ-
γαπήν, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν πέντε μαρτύρων αὐ-
τῆς τῆς προφρικτῆς διαθήκης Κ. Γ. Ιω. Ζαγκοπέλου
ἐτῶν 50, ἐπαγγέλματος ἱερεὺς, ἐκ τῆς νήσου ταύ-
της, Μαρή Δ. Πανά ἐτῶν 60, ἐπαγγέλματος
ναύτης, ἐκ Κεφαλληνίας, Παντελὴ Ἰω. Λεμπέση
ἐτῶν 40, ἐπαγγέλματος πλοίαρχος, ἐκ τῆς νήσου
ταύτης, Δημητρίου Κ. Κωνσταντινίδου ἐτῶν 30, ἐπαγ-
γέλματος ἔμπορος, ἐκ τῆς νήσου Λέρον, Π. Κατζί-
γιτη ἐτῶν 30, ἐπαγγέλματος ἔμπορος, ἐκ Κεφαλληνίας.

σώμα, καὶ ἀφ' οὗ ἀπεκρίθη μὲ πολλὴν εὐμένειαν εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Πάππα ἐκφωνηθέντα κατ' αὐτὴν τὴν εὐκαιρίαν λόγον, ἐδεξιώσατο φιλοφρονέστας ὅλους τοὺς πρέσβεις τῶν ξένων αὐλῶν, τοὺς ὁποίους ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πάππα ἐπαρουσίασε κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὴν Α. Μ.

ΓΑΛΛΙΑ.

Τὸ Γαλλικὸν ὑπουργεῖον μετεβλήθη τροπολογηθὲν κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ὁ Μαρσάλος Σουλ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῶν πολεμικῶν ὁ Δουξ τῶ Βρόλι, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὁ Κ. Θιέρ, τῶν ἐσωτερικῶν ὁ Κ. Δὲ Ρυί, τῶν ναυτικῶν ὁ Κ. Οὐμπάν, τῆς Οἰκονομίας ὁ Κ. Δ' Αργκου, τοῦ ἐμπορίου ὁ Κ. Βάρεθ, τῆς Δικαιοσύνης καὶ ὁ Κ. Γκιζό, τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

“Ὁ Κύριος Μ. . . συνηγορεῖ ἐνώπιον τοῦ ἐν Μέλταις (Meiz) τῆς Γαλλίας Πρωτοκλήτου Δικαστηρίου ὑπὲρ τῆς Προγγιπέσσας Λαμπέσι, ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀναλογεῖν εἰς αὐτὴν, ὡς μεταναστεύουσιν, μέρος τοῦ διλλιονίου τῆς ἀπ' ἡμετέρας, ἀνέφερε συχνοὺς εἰς τὸν λόγον τῆς ἐνθυμίζον τοὺς κείμενον τὸν μὲν εἰς τοὺς ὁποίους ἐστῆριζε τὰ δικηλογήματα τῶν, τὸν Βασιλέα Λουδοβίκον τὸν ΙΗ', τὸν Βασιλέα Κάρολον τὸν Ι', καὶ τὸν Β. ναπολέον, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου δὲν ἐπρόσθετε καὶ ἐν ἐπίθετον. “Εἰπέτε ὁ Αὐτοκράτωρ, Κύριε, τὴν λέγει ὁ Πρόεδρος Βουλαζ, ἐχρημάτισε τοιοῦτος κατὰ θέλησιν τοῦ ἔθνους, . . Γὰρ πλήρες ἀξιοπρεπείας ἐπιβόημα τοῦτο παρήγαγε τὸ ἀποτέλεσμα τ.υ.

ΑΓΓΛΙΑ.

Ὁ ναύτης, ὅστις ἐξῆλθε τὸ καρὶ τὴν πύργον κατὰ τοῦ Βελιόως τῆς Ἀγγλίας, κατεδικάθη νὰ κρεμασθῇ, καὶ ἡ πύργος μετὰ ταῦτα τῆς κεφαλῆς του, νὰ κομματωθῇ εἰς τέτταρα. ὅλοι ἐλπίζουσιν ὅτι ὁ Βασιλεὺς, εἰς τὸ τέλος τοῦ ὁποίου αἶψα τὸ κριτήριον τὰ περὶ τῆς τύχης τοῦ καγκελάκου, θὰ τοῦ χαρίσῃ τὴν ζωὴν.

— Ὁ Γεώργιος Βοναπάρτης, μεταδὼς ἀπὸ τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν Εὐρώπην, εὐρίσκειτο πρὸ δυο ἡδὴ μηνῶν εἰς Λόνδρον, ἀρὰ προηγουμένως εἰς πηγήτας τὸ Ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον, ὅτι ἀμετακίνητος καὶ ἀτιμικαὶ ὑπὸ θέτας τὸν ἐλάλιν εἰς τὴν Εὐρώπην, ἔλαβε τὴν περὶ τούτου συγκατάθεσιν τοῦ Λόρδου Γραφ.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ.

Ἡ πρὸς κινεὶ περὶ τῆς Δὲν Μ. καὶ ἡ ἐτοιμαζομένη κατὰ τοῦ Ο. τὸν γινώσκοντες ἔχει τὸν ὅτι τῇ 17 Σεπτεμβρίου καὶ ὑπὲρ τὸν γινώσκοντες τὰ ὑπὸ τὰς σημαίας τῆς Δὲν Π. γὰρ πρὸς τὸν δὲν σὺνταγμα, Ἀγγλικὸν καὶ Γαλλικὸν, κατεκατέστη, μετὰ πατριωτικὴν μάχην,

ἢ ὅποια καὶ μὴν ἐμπόδιζε τῆς Μιχαηλίκης γὰρ ἐμ-βαν εἰς τὸ Φρερίον ἀπὸ τῆς ἀξιωματικῆς τῶν δύο τῶ-των σωμάτων τρεῖς ἐφονεύθησαν καὶ τέσσαρες ἐπλη-γώθησαν. Ἡ ζημία τῆς Δὲν Πέτρης νομίζεται ἀδιόρ-θωτος, οὔτε εἶνε πιθανὸν νὰ ἀνθίσῃ εἰς δευτέραν προσ-βολὴν. Οἱ φονευθέντες συμποσοῦνται εἰς 3.400, ἐν-οῖς 17 ἀξιωματικοί ἀπὸ τῆς Μιχαηλίκης ἐφονεύ-θησαν μόνον 70. (Ἐφημ. τῆς Γαλλίας.)

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ὁ βασιλεὺς, μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν τῆς, πληροφο-ρηθεὶς ὅπου ὁ ἀποτέλεσμα εἶχε κάμει εἰς τὸν λαόν ἢ εἰδήσεις τῆς θανάτου τῆς, ἀπεφάσισε νὰ ἐκλέξῃ ὡς συμ-βέβηκε τῆς ἀνδρῶν μετριωτέρων φρονημάτων καὶ τῶ-ν ὄντι διωρίτῃσαν ὁ μὲν Ζ'α - Βερμέδης, Πρέσβυς εἰς Ἀγγλίαν, ὑπεργ'ς τῶν Ἐξωτερικῶν ὁ Καφράγγας, τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ Εὐγκιμάου-Πέδρας, τῆς Οἰκονομίας, ὁ στρατηγὸς Μουθὴλ, τῶν Πολεμικῶν, καὶ ὁ ναύαρχος Δαδὸρδης, τῶν Ναυτικῶν ἀντὶ τῆς Κ. Βερμέδης διωρί-σθαι Πρέσβυς εἰς Ἀγγλίαν ὁ Κύριος Ἀλόνδια, ἀγνο-ῖται ὅπως ἀνθὰ τὸ δέχθῃ. Ἀπὸ τῆς πρώτης ὑπερ-γῆς, μὲν Καλιμαρόδε ἐξορίσθαι. οἱ δὲ λοιποὶ μένουσιν εἰς τὸ Μαδρίτην ὡς σύμβουλοι τῆς ἐπικρατείας.

(Μονίτωρ.) (Ταχυδρόμος.)

ΒΕΛΓΙΟΝ.

Ἰδὲ τὴν γράφει πρὸς τὸν Βελγικὸν προσημασθῆναι ἢ ὁ φάρις, ὁ φάρις ὑπεργ'ς τῆς Ἀγγλίας.

Μόλις γὰρ ὑποβλήσας αἰσθητικὴ καὶ τὴν μὴ γεο-ραμένη, ἡμπορὸν ὅμως τὴν ἀντιπαραβολὴν ἐπιτη-δαύεται ἔχοντες αἰσθητικὴν καὶ πειθαίσκοντες τὴν ἀντιπο-λίαν, ὅσα ἀναδύσασθαι αἰσθητικὴν τὴν διάλυσιν τῆς Βελ-γικῆς προβλήματος, ὁ λυγρὸς καὶ ἡμῶν, καὶ ὅτι τὰ συζητήματα κατὰ τὸ περὶ καὶ φάρις ἐν τῇ τῇ ὁλίγῃ καὶ ἀπλῇ, ὡς εἰς μὲν ἢ δὲ ἐπὶ ἀντιπαραβολῇ τὸ πολὺ τὸ λαλόν καὶ ὑπὸ θέτας. Εἶνε βίβλην τῆς ἑξῆς πλὺς καὶ εἰς ἀμφοτέρωθεν μὲν ἀντὶ πρὸς τὸν φάρις ἡθελε τελεσθῇ εἰς καὶ ἡθελε.

Βρυξέλλαι, 13 Σεπτεμβρίου. Μερικὴ Ἐφημε-ρίδα ἀναφέρει, ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς πρὸς ὑπὸν-χὴν τῶν σημαίων διωρίτῃς ἐπὶ πρὸς εἶπεν εἰς τὴν Α. Μ. “Ὁ λαὸς τῆς Βελγικῆς ἐδωρύνθη πλὴρως νὰ ζῇ εἰς ἀσφάλειαν καὶ ἡσυχίαν. Εἰς τὸ ὅπου ἡ Α. Μ. ἀπεκρίθη “Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐδωρύνθην εἰ-πέρε ποτε.

Εἰδοποιήσεις.

Οἱ συνδρομηταὶ τῆς ἑστῆς ἐφημερίδας τῶν ὁποίων ἡ πε-ρίοδος τῆς συνδρομῆς ἔταυτε γὰρ ἔληξε παρῶντες, παρακαλοῦνται νὰ ἀποστείλῃ τὴν ἀποδοτικὴν συνδρομὴν εἰς τὸν ὅτι νὰ μὴ διακοπῇ ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀπο-στολὴ τῶν φύλλων.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ.

ἀπατήσεις καὶ καταχρήσεις λαοὶ τῶν ἐπαρχιῶν οὔτε χρεωστῆσιν, οὔτε δύνανται πλέον νὰ καταφάνιζονται. Φορολογούμενοι ἀπὸ ἀπροσδιόριστον ἀριθμὸν ἀπλοσμένων δυνάμεων, καὶ τρέφοντες αὐτὰς ἐκ τοῦ στερήματος, ἐνῶ τὴν ὑπὸ τὰς σημαίας ἐνεργητικὴν ὡν διατήρησιν, πρὸ πολλοῦ ἐπαυσαν νὰ ὑπάρχουν λόγοι ἀποχωρῶντες διὰ τὰ δικαιολογήσειν.

Αὐτὰ διακηρύττουσα καὶ διατάττουσα ἡ Κυβέρνησις ἐκπληρῶν χρέος τῆς ἱερᾶς πρὸς τὸ Ἕθνος καὶ τὸν αὐτοῦ Μονάρχην. Εἶναι χρέος τῶν στρατιωτικῶν νὰ ὑπακούσουν, καὶ νὰ μὴ θελήτουν, ἐπιμένοντες εἰς στάσιν ἔργων ἐναντίον τῶν συμφερόντων καὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ Ἕθνους, ἐναντίον εἰς τὰς διατάξεις τῆς προσωρινῆς τοῦ Κυβερνήσεως, νὰ ἐπαυξήσωσι τὸ μέγεθος βάρους τῆς εὐθύνης, τὸ ὅποιον ἡ ἀπειθεία, ἡ ἀταξία, καὶ αἱ καταχρήσεις θέλουν σύρει κατ' αὐτῶν. Ἐλπίζομεν καὶ εὐχόμεθα νὰ γνωρίσουν τέλος πάντων καὶ ὡς πολῖται, καὶ ὡς στρατιῶται τ' ἀληθῆ συμφέροντά των, καὶ νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν ὅσον ἐνεστι, συμμορφούμενοι μετὰ εἰς τὴν παροῦσαν καὶ τὰς προλαβούσας διαταχθέντα.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῆς 3 Νοεμβρίου 1832.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ Α. ΖΑΝΝΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Α. ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ὁ ἐπὶ τῶν Στρατ. Γραμματεὺς Κ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ.

Ἄρ. 31. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Ἐγκύκλιος. Ἡ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Πελοπόννησον καὶ τὴν Στερεὴν Ἑλλάδα Διοικητάς, καὶ Τοποτηρητάς, καὶ πρὸς ἀπάρας καὶ Ἀστυνομίας Ἀρχάς.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀπὸ πρώτης τῆς λήγοντος ὑπ' Ἀρ. 116 καὶ 512 ἐγκυκλίων τῆς, ἡ Κυβέρνησις ἠλπίζεν ὅτι ἤθελε παύσει ἡ διαρπαγὴ τῶν δημοσίων προσόδων, καὶ ἡ αὐθαίρετος φορολογία, καὶ ὅτι οἱ πρωτοεργαὶ καὶ συμμετοχοὶ τῶν τοιούτων πράξεων, ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ὅσον οὕτω προσδικωμένην ἀφίξιν τῆς Ἀντιβασιλείας, καὶ συνασθαινόμενοι τὸ ὅποιον ἐπέβαλον εἰς αὐτοὺς ἡδὴ βάρους εὐθύνης ἐνώπιον αὐτῆς αἰεὶ διαφίερες ἐποχὰς διὰ τῶν ἀσμοδίων Γραμματειῶν γινόμενα διαμαρτυρία, ἤθελον φροντίσει νὰ μὴ πολυπλασιάσεν αὐτὰ, περιοριζόμενοι καὶ τὴ λοιπὴ εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ἡσύχης πολιτείας.

Ἀλλὰ παρ' ἐλπίδα καὶ μετὰ λύπην τῆς πληροφορεῖται, ὅτι εἰς πολλὰς τῶν ἐπαρχιῶν ὅχι μόνον αὐτοσύστατοι ἐπιτροπαί, καὶ αὐτοχειροτένητοι συνάκται τῶν δημοσίων προσόδων λαμβάνουσιν αἰτὰς διὰ τῆς βίας ἀπὸ τῆς ἐνοικιαστῆς, καὶ ὑπενοικιαστῆς, καὶ ἀπὸ τῆς διωρισμένους δημοσίου ἐπιστάτας, ἀλλ' εἰς πολλὰ μέρη ὑποχρεῖνται οἱ πληρώσαντες ἡδὴ εἰς τὸ ταμεῖον πολῖται νὰ πληρώσωσι καὶ δεύτερον, ἢ ἀπαιτῶνται φέροι ἐπιβαλλόμενοι αὐθαίρετως.

Ἡ Κυβέρνησις μ' ὅλον ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ καταφυγῇ εἰς τὸ ἔσχατον μέτρον τῆς ἀντικρίσεως τῆς βίας διὰ τῆς βίας, καὶ τῆτο διὰ νὰ μὴ φέρῃ νέα δυσμενῆματα εἰς τὰς κατοίκους τῶν μερῶν, τὰ ὅποια

ἤθελαν γενεῖ θεάτρων τῶν τοιούτων συγκρίσεων, δὲν δύναται ὅμως ἀφ' ἑτέρου ἀνευ μεγίστης καὶ ἀσυγχωρήτου παραβλέψεως τῶν χρεῶν τῆς νὰ θεωρήσῃ μετ' ὅμμα ἀδιάφορον τὴν ἐξακολούθησιν τῆς σφετερισμῶν δημοσίων χρημάτων, ἢ τῆς διαρπαγῆς τῆς ἰδιωτικῆς περιστείας, καὶ νὰ μὴ πρὸ βέβη τὴν ἐξασφάλισιν τῶν δικαίων καὶ τῆς δημοσίας, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, κατὰ τὰν αὐτεργῶν ἢ συμμετόχων τῶν τοιούτων ἐγκλημάτων διὰ τῆτο σὰς διατάττει, πρῶτον εἰς πᾶσαν περίπτωσιν πράξεως ζημιᾶς τὸ δημόσιον, ἢ τὴς πολίτας, τὴν ὅποιαν δὲν δύνασθε νὰ ἐμποδίσετε, νὰ γράφετε αἰέτως ἐπίσημον διαμαρτυρίαν κατὰ τῶν πρωταγίων, ἐπιβάλλοντες εἰς αὐτὰς τὴν εὐθύνην καὶ αὐτῆς τῆς πράξεως, καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτῆς, νὰ δημοσιεύετε τὴν διαμαρτυρίαν σας ἐπιτοπίως διὰ τοιχοκολλητέως, καὶ νὰ διευθύνετε ἀντίγραφον αὐτῆς εἰς τὴν Κυβέρνησιν. Δεύτερον δὲ νὰ φροντίσετε νὰ πέμψετε, ὅσον τὸ συντομώτερον, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματεῖαν σημείωσιν ἀκριβῆ ὅλων τῶν μέχρι τῆς γενεῆς μετὰ ζημιῶν εἰς τὸ δημόσιον, ἐξηγῶντες καθαρῶς πῶς τὸ εἶδος, καὶ ἡ ἀξία ἐκάστης ζημίας, ποῖοι οἱ αἴτιοι αὐτῆς, ποῖον τὸ μέρος, καὶ ἡ ἐποχὴ, κατ' ἣν ἐπρόξενήθη, ὥστε, φυλαττομένων τῶν σημειώσεων τούτων, νὰ προσκληθῶσιν ἐν καιρῷ οἱ αἴτιοι νὰ δώσωσι λόγον καὶ εὐθύνην συγχρόνως τῶν πεπραγμένων.

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς πληροφορεῖται ἡ Κυβέρνησις, πολλοὶ τῶν μετερχομένων τὰ τοιαῦτα θέλουν νὰ ἐξαπατήσωσι τὰς ἀπληξέρας πείθοντες αὐτὰς ὅτι δὲν θέλει γενεῖ ποτὲ ἐξέτασις, ἐδὲ θέλει ζητηθῇ λόγος τῶν δημοσίων ζημιῶν, καὶ ὑποκινῶντες τὴν φιλοχρηματικὴν τινῶν, τὰς ὑπόσχονται νὰ ἐξοφλήσωσι τὸ πρὸς τὸ δημόσιον χρέος των λαμβάνοντες αὐτοὶ μέρος μόνον τῶν ὀφειλόμενων, θέλετε κάμει ἔργον τὸ νὰ πληροφορεῖσθε τὰς πολίτας ἐν γενεῇ, καὶ ἰδιαιτέρας τὰς ὀφείλοντας εἰς τὸ δημόσιον, ὅτι πᾶσα πληρωμὴ μὴ γινομένη τακτικῶς διὰ τῶν ἀντιπροσωπευόντων τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἐπιφορτισμένων ἐκ μέρος τῆς ἐπὶ τῆς Οἰκονομίας Γραμματείας τὴν σύναξιν δημοσίων προσόδων, εἴη κακὴ καὶ ἀκυρὸς, καὶ ὅσοι οἶκει θελῶς, ἢ ἀπαιτῶντες, ἢ ἀδιάφοροντες ἕκαστον, ἢ θέλουν κάμει τοιαύτας πληρωμας, μένουν πάντοτε ὀφειλέται, αἱ καὶ πρότερον, εἰς τὸ ταμεῖον, καὶ θέλουν ὑποχρεωθῇ νὰ πληρώσωσιν ἐντελῶς τὰ ὀφειλόμενα, ἔχοντες νὰ λαμβάνωσιν αὐτὰ παρ' ὧν τὰ ἔδωσαν.

Ἡ Κυβέρνησις εἶναι πεπεισμένη ὅτι ἐνεργῶντες τὰ διαταγόμενα μετὰ τῆς χαρακτηζόντος ὑμᾶς ζήλου, θέλετε ἀσφαλίσαι καὶ τὸ δημόσιον καὶ τὰς πολίτας ἀπὸ πολλὰς καὶ μεγάλας ζημίας.

Ἐν Ναυπλίῳ, τῆς 3 Νοεμβρίου 1832.

Ἡ Διοικητικὴ Ἐπιτροπὴ

Α. ΖΑΝΝΗΣ, Ι. ΚΩΛΕΤΤΗΣ, Α. ΜΕΤΑΞΑΣ.

Ὁ ἐπὶ τῆς Οἰκονομ. Γραμματείας Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΣ

σε εἰς τὸ λεκτικόν τε τὸ ζῶν ἐκείνο καὶ εἰλικρινέως ὕψος, τὸ ὅποιον ἐμφαίνεται κατ' ἐξοχὴν εἰς τὰ τελευταῖα συγγράμματά του· καὶ ἐνῶ ἐπολιτογραφεῖτο εἰς τὴν Γερμανίαν ἡ μεῦσα τοῦ Σακσπέρου Ἰδ. Δάντε, τοῦ Ἀρίστου, τοῦ Τάσου, τῆς Καλδεωνίου, ἐξέδωκε μὲν μετάφρασιν τοῦ Δὴν - Κισώτου, κριθεῖσαν ἀριστερῶς ἀκριβείας καὶ γλαφυρότητος. Ἐκείθεν ἦν τλησάντα ἀναμφιδόλως τὸ ἰδιαίτερον ἐκείνο πλεονέκτημα τῶν σπουδαίων καὶ εὐφύων ἐταυτῶ σκωμμάτων, τὸ ὅποιον χαρακτηρίζει τὰ πλείοντά του συγγράμματα. Αἱ εἰρωνεῖαι τοῦ ἔχουν πάντοτε νόημα φιλοσοφικόν, καὶ, ἐνδιατρίβων περὶ τὴν διαγραφὴν τῶν αἰσθημάτων μᾶλλον ἢ τῶν ἡθῶν, μετεχειρίζεται τὴν χλεύην ὡς ὄπλον ἰχυρὸν κατὰ τῆς ἀτεθείας καὶ τῆς ἐγνώσεως τῆς φιλοσοφίας τῆς ἸΗ' αἰῶνος· καὶ ἐπειδὴ τὰ σκώμματα τοῦ Βολταίρου, γελοιοποιούντα τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν, εἶχον ψυχράει τὴν Γερμανικὴν φαντασίαν, ὁ Τεῖκ ἐπεχείρισε νὰ ἐπαναγάγῃ τοὺς συμπατριώτας του δι' αὐτῆς ταύτης τῆς εἰρωνείας πρὸς τὴν ποιήσιν καὶ τὴν θρησκείαν, ἀποκαλύψας εὐφύεστατα τὸν σκῆπον τῆς ἡμιμαθοῦς φιλαυτίας, ἥτις, ἀδυνατοῦσα νὰ φθάσῃ τὴν περιοπὴν τῆς ἀληθῆς ποιήσεως, καὶ νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑρὸν ἐνθουσιασμόν της, προσπαθεῖ, περιοριζομένη ὑπεροπτικῶς εἰς τὸν κύκλον ψυχρᾶς καὶ ἀθέτου φιλοσοφίας, νὰ καταργήσῃ τὰς ποιητικὰς διαθέσεις ὡς ἀνωφελεῖς πρὸς τὸν βίον, καὶ ἀποδείξας ὅτι ἡ φρόνησις, ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ συστολή, πράγματα γενικῶς ἐπαινούμενα καὶ ἀκίνδυνα, δὲν εἰν' ἐνίοτε ἄλλο τι παρὰ προσωπεῖον περικαλύπτον ψυχᾶς εὐτελεῖς καὶ ἀφιλοκάλους, καὶ ὅτι αἱ ἀρεταὶ αὗται τῆς καλῆς συναναστροφῆς, συμπνίγουν πολλάκις, λαμβανόμεναι ὡς ἀρχαὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου, τὰ εὐγενέστερα τῆς καρδίας αἰδήματα, καὶ ἀποναρκοῦσι τὴν φαντασίαν. Ἡ πρωτοφανὴς ἰδέα τῆς νὰ πολεμήσῃ τὸν Βολταῖρον μὲ τὰ ἰδιά του ὅπλα, προσεγενεῖ τιμὴν εἰς τὸν Γερμανὸν ποιητὴν. Τότε, καθὼς ἤξεύρομεν, ὁ διὰβόλος ἦτον τὸ γελοιωδέστερον καὶ πλέον εὐαπάτητον πρόσωπον τῶν εἰσαγομένων εἰς τὰ μυθάρια· εἰς τὴν φαντασίαν ὅμως τῆς Τεῖκ, τοῦ ὁποῦ ὁ καθ' αὐτὸ σκοπὸς ἦτον ὅχι τόσον νὰ γελοιοποιήσῃ, ὅσον νὰ μεταπέσῃ, φιλοτιμούμενος νὰ καταστήσῃ εἰς τὴς συμπατριώτας του τὸ αἶθμα τῆς θρησκείας καὶ τῆς ποιήσεως αἰρετὸν αὐτὸ δι' αὐτὸ, ἐχρειάζετο ἄλλως παρὰ τὸν ἐκ τῆς εἰρωνείας θρίαμβον καὶ ἐπειδὴ ἔγραφε διὰ Γερμανοὺς, ἔπρεπε, ζηλιτεύων τὰ ἰδιωτελῆ καὶ χαμαίξηλα πνεύματα νὰ πληττῇ συγχρόνως καὶ τὴν φαντασίαν. Ἰδοὺ διατὶ πολλάκις εἰς τὰ κωμικὰ τε ποιήματα ἀφῆναι τὸ χλευαστικὸν ὕψος, καὶ, ἀνυψούμενος πρὸς τὸν ἐνθουσιασμόν, λαμβάνει τόνον λυρικοῦ ποιητῆ, προσφέρων τρόπον τινὰ εἰς τὰ πρὸ μικρῶ χλευαζόμενα πνεύματα τὰ ἰαί-

δήμια ἐκεῖνα, τὰ ὅποια περιφέρονται ἢ ἐπερήθησαν. Ἡ ἀνάκρασις αὐτῆς τοῦ σπουδαίου καὶ τοῦ γελοίου, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς εἰρωνείας, τοῦ δηκτικοῦ σαρκασμοῦ καὶ τῆς εὐαιδησίας, χαρακτηρίζουν τὸν Τεῖκ ὡς ποιητὴν καὶ φιλόσοφον.

Ἡ Κ. Στάλ, εἰς τὸ συγγράμματός της, Περὶ τῆς Γερμανίας, ἐξέδωκεν ἐπιτομωτάτην ἀνάλυσιν μερικῶν πονημάτων τοῦ Τεῖκ, ὅς τις ἐδημοσίευσσε μετέπειτα καὶ ἄλλὰ νέα συγγράμματα. Ἐκ τῶν τελευταίων τούτων ἀρκέμεθα νὰ ἀναφέρωμεν τὴν Φάντασον μόνον, ὡς περιέχοντα ἐν συνόψει τὸ φιλολογικὸν καὶ φιλοσοφικὸν ἐνταυτῶ τοῦ συγγραφέως πνεῦμα.

Τὸ νόημα τοῦ ἀλληγορικοῦ τούτου ποιήματος εἶνε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, διεφθαρμένος ἐξ αἰτίας τῆς πολιτείας, μόνον εἰς τὸν κόλπον τῆς φύσεως ἡμπερεῖ νὰ εὕρῃ πάλιν τὸν θεὸν καὶ τὴν ποιήσιν. Φιλοσοφικῶς θεωρούμενον τὸ ποίημα τοῦτο, ἀποτελεῖ τὸ ἀντιθέτον τοῦ ἱατροῦ Φεύστου, ὁ ὅποιος, βαρυνθεὶς τὴν περὶ τοῦ βίου κενόσπουδιαν, παραδίδει τὸν ἑαυτὸν τῇ χάριν διδασκαλίας εἰς τὸν διάβολον, καὶ δὲν κερδίζει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀσέδη μαθητείαν τε παρὰ ἀηδία καὶ ἀθλιότητα. Τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποιον εἰσάγει ὁ Τεῖκ εἰς τὸ ποίημά του, εἰκονίζων αὐτὸς ἑαυτὸν, ἔχει τὰ αὐτὰ χαρακτηριστικά τοῦ Φεύστου. Βεβαρυμένος καὶ αὐτὸς τὴν ζωὴν, ἀχθοφρῶν τὴν ὄγκον τῶν γνώσεων, ἀδενὴς καὶ σώματι καὶ ψυχῇ, βυθίζεται εἰς τὸ σκότος τοῦ κοιτῶνός του, διὰ νὰ σκεφθῇ περὶ τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου. Τὸ ἔαρ ἐν τούτῳ διαγελά, τὰ πτηνὰ γλυκοκαλαδοῦν, τὰ δένδρα πρασινίζουν. Ἰδοὺ ἐξ ἑκίφης κτυπᾷ ἡ θύρα· ἕνα παιδί, τοῦ ὁποῦ ἡ μὲν χεὶρ μιμεῖται τὴν λευκότητα τῶν κρίνων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τὸ γλυκὺ τοῦ ὑακίνθου χρῶμα, τοὺς δὲ χρυσοὺς τῆς κεφαλῆς βουρνοῦν σεφانوῦσι κάλυκες ῥόδων, ἐπιπλήττει τὸν ἀδενὴ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς φύσεως μόνωσίν τε, ἐν ᾧ ἡ μὲν φύσις σολίζεται μὲ ἀνθρῶ, ὁ δὲ Ἔρως ἀναζωοπυρεῖ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. “Καὶ συγχρόνως, λέγει ὁ ἀδενὴς, διὰ νὰ μὲ ἐλκύσῃ εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἐάρου, διαρρέπιζει τρύπας σπανίας ωραιότητος ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, ἀπὸ τοὺς χρυσοειδεῖς κάλυκας τῶν ὁποίων, καθ' ὅσον ἀνυψοῦντο ἢ ἐχαμήλωναν πρὸς ἐμὲ, φλόγες ποικιλόχρωοι ἀναδρώσκουσαι, περιίπταντο κύκλῳ τοῦ μετώπου μου ὡς σεφανὸς ἀέρας,,.

Τὸ μικρὸν τοῦτο πνεῦμα εἶνε ὁ Φάντασος, ὅμοιος μὲ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, τὰ ὅποια, περιφερόμενα τὴν Πραγμασίαν ἀπὸ θύρας εἰς θύραν, τραγῶδον τῆς ζωῆς τὴν τραγωδίαν. Τὸ ὄνομα τοῦ εἰκονίζει τὴν φαντασίαν, ἥτις ἐρχεται νὰ ἐμψυχώσῃ τὸν παύοντα, ὁμιλοῦσα

Α. 52-53. Νομ. 12 τοῦ 1832.

Ε. 1.

ΣΑΒΑΤΟ, — ΕΝ ΝΑΥΠΑΛΙΩ.

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ετήσια, Φοίνικας 36.

Εξαμηνιαία . . . 18.

Τριμηνιαία . . . 9.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται, ἐνταῦθα μὲν ἐν τῷ Γρα-
φίῳ τῆς Εφημερίδος, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ
μέρη τοῦ Κράτους, παρὰ τοῖς Ἐπιστάταις τοῦ
Ταχυδρομίου.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ.

ΕΠ' ΣΗΜΑ.

Ἀρ. 6554. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Εἰδοποιεῖ,

Ὅτι τὴν 6 Ἰουλίου τοῦ παρόντος ἔτους ἐξεδό-
θη διαταγὴ τῆς Γραμματείας ταύτης ὑπ' Ἀρ. 3179
πρὸς τὸ τελωρεῖν Μισολογγίῳ διὰ Φοίνικας τρι-
ακισίους ἐξήκοντα Ἀρ. 360, πληρωτέους εἰς τὴν
διοριστὴν τοῦ Κ. Α. Πλατύκη. Ἐπειδὴ ἡ διαταγὴ
αὕτη μὴ πληρωθεῖσα καὶ ἐπιστρεφόμενη πρὸς τὴν
ἐξέδοκα παρέπεσε, περικλείεται ὅστις τυχὼν εὑρὼν
αὐτήν καὶ τὴν παραπομπὴν εἰς τὴν Γρ. μ. ταύτην
ἐντός τριῶν μηνῶν ἡμέρας, ἀφ' ἧς ἡ παραπομπὴ
καταχωρηθῇ εἰς τὴν ἐξομολογῶν ἄλλως, θέλει
θεωρεσθαι ἄκυρος, καὶ θέλει ἐνεργηθῇ ἡ πληρωμὴ
τῆς εἰς αὐτὴν διαλαμβανούσης ποσότητος.

Ἐν Ναυπαλίῳ, τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1832.

Ὁ Γραμματεὺς Α. ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΥΤΟΣ.

Ἀρ. 114. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

Η ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΕΠΙ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρὸς ἀπαρτίαν τοῦ καὶ ἀπὸ ἐνταύθα πρὸς τὸν ἑαυτοῦ.

Κατ' ἐπαράκλησιν ἐπεστράτευσεν ἡ Κυβέρνησις
καὶ στρατιώτας καὶ ἀξιωματικούς καὶ ἐπαγγέλθω-
σαν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ εὐταξίαν, καὶ πείσονται διαρπά-
ζοντες ἀντιλήψεις τὰ τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ δημοσίου,
να ἐπιστρέψωσιν εἰς ἑνὶν ἀνῆκον τὰ ἐπαγγέλματα.
Διαφυλάττουσα δὲ τὸ δικαίωμα τῆς ἀγωγῆς καὶ
εἰς τὸ δημόσιον καὶ μερικῶς εἰς ἕνα ἕκαστον, δι-
μετρουμένη κατὰ τὴν πρωτοεργίαν καὶ πρωταγίων
τῶν τοιούτων ἀνταρτίων καὶ καταχρηστικῶν πρά-
ξεων.

Διεκήρυξε συγχρόνως τὴν ἀπέλυσιν τῶν ἐπαρχι-
ακῶν σωμάτων, καὶ διέταξε τὸν ἥσυχον περιρι-
σμὸν εἰς τὰς καταλλήλους θέσεις των, καὶ ὑπὸ τῶν
ἀνῆκοντων Ἀρχηγῶν τῶν πρῶτον σταθερῶς με-
τελθόντων τὸ ἔργον τοῦ στρατιώτου.

Τὰ ὑπογεγραμμένα ταῦτα μέτρα ἀπὸ λίγους
ισχυροτάτους, βάσιν ἔχοντας τὴν δικαιοσύνην, τὴν

κατάστασιν τοῦ ταμείου, τῶν πολιτῶν τὴν ἀσφα-
λειαν καὶ τῶν στρατιωτικῶν αὐτῶν τὸ ἀληθὲς συμ-
φέρον, διασαφηνισθησάντων ἤδη ἀπ' ἑαυτῶν ἀπὸ τὰς
ὑπ' Ἀρ. 2088, 2089, 2115 καὶ 106 προκηρύξεις
καὶ ἑγκυκλίου.

Ἀλλὰ μὲν λύπην τῆς θεωρεῖ ἡ Κυβέρνησις, ὅτι δὲν
ἔφεραν αὐταὶ εἰσέτι ἕλκον τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτελέ-
σμα, καὶ ὅτι τὰ φιλοτάραχα πνεύματα, καὶ ἡ ἀ-
κόρεστος τινῶν πλεονεξία σπεύδουσιν μὲν αὐτοὺς
εἰς τὰς πλέον ἀξιοποιήσιμους καὶ ἐγκληματικὰς ἐπι-
χειρήσεις, γίνονται δὲ καθεκάστην μεγάλων ζημιῶν
πρὸς τὸν λαόν καὶ εἰς τὸ ταμεῖον.

Κατὰ συνέπειαν ἐν τούτῳ τὴν προδιακηρυχθέν-
των, καὶ σύμφωνα μὲν ὅσα ἡ κατάστασις τοῦ Κρά-
τους εἰς τὴν παραμονὴν τῆς ἀφίξεως τῆς Βασιλι-
κῆς Ἀρχῆς ἀπαιτεῖ, ἡ Κυβέρνησις σπεύδει, νὰ δια-
τάξῃ ἐν γένει, καὶ χωρὶς τινος ἐξαιρέσεως, ἕλους
τοὺς στρατιωτικούς, ὅσοι εὐρισκόμενοι εἰς ὅποιαν-
δήπερ θέσεις καὶ σώματα, ἀνήκοντες δὲ εἰς τὰ
ἐντὸς τῶν ἑρῶν μέρη, καὶ ἔχοντες εἰς τὰς Ἑλληνι-
κὰς ἐπαρχίας τὰς οἰκίας των καὶ τὴν σταθεράν
των διαμονήν, ν' ἀπ' ἄλλωθεν ἕκαστος εἰς τὰς ἐστίας
των καὶ μεταξύ τῶν οἰκογενεῶν των, λαμβάνοντες
παρὰ τῶν ἀνῆκόντων Ἀρχηγῶν ἐγγράφον ἀπ' ἀει-
ξων περὶ τοῦ χρόνου, καὶ ὅν ὑπ' αὐτοὺς ὑπηρετή-
σαν, χωρὶς ἐκ τούτου τοιοῦτου μέτρου νὰ ὑπολάβωσιν,
ὅτι περσάλλεται τὰ δίκαια καὶ αἰεὶ εὐλογεῖ ἀπαι-
τήσεις των. Ἐφθυσχάζοντες εἰς τὰ ἴδια θέλουν πε-
ρικεῖναι ἄλλως τοῦ ἡμετέρου ὀλίγου φθάνοντα Βασιλι-
κῆ Ἀρχῇ λάβει τὰ ἐριστικὰ περὶ στρατιωτικοῦ
διεργασμοῦ καὶ στρατιωτικῶν δικαιωμάτων μέτρα.
Οἱ δὲ Ἀρχηγοὶ καὶ Ἀξιωματικοὶ θέλουν παραμεί-
ναι εἰς τὰς ὅποιαν εὐρισκόμενοι θέσεις μὲ μόνους
τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας στρατιώτας, τοὺς μὲν ἔ-
χοντας ἐντὸς τῶν ἑρῶν ἐστίας, οἰκογενεῖας, ἢ στα-
θεράν διαμονήν.

Ἡ κατάστασις τοῦ Κράτους καὶ ἡ θέσις τῆς
Κυβερνήσεως ἀποκαθιστῶσιν ἀπὸλυτῶς ἀναγκαι-
αν τὴν πραγματοποιήσιν αὐτῶν τῶν μέτρων. Ἄλλως
δὲ, καὶ οἱ ἀπαυδήσαντες ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς